

Sygn. akt V KO 57/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 15 grudnia 2015 r.,

w sprawie **B. K.**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, sygn. akt III K 100/13, zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt II AKa 145/14, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wpłynął wniosek B. K. o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt II AKa 145/14 (k. 3 akt SN) oraz wniosek o zwolnienie skazanego od opłaty i kosztów sądowych za postępowanie wznowieniowe (k. 6 akt SN). Pisma te przekazano według właściwości Sądowi Najwyższemu.

W dniu 9 września 2015 r. pismem Przewodniczącego Wydziału V w Izbie Karnej Sądu Najwyższego skazany został poinformowany, że warunkiem formalnym przyjęcia wniosku jest sporządzenie go przez adwokata lub radcę prawnego, zaś podstawą ubiegania się o wznowienie jest wskazanie na przesłanki

określone w art. 540 lub w art. 542 § 3 k.p.k., w szczególności na nowe nieznanne wcześniej fakty lub dowody świadczące o tym, iż skazany nie popełnił przypisanego czynu. Tymczasem osobisty wniosek skazanego nie spełniał żadnego z powyższych warunków. Pismo to zostało doręczone skazanemu w dniu 15 września 2015 r. (k. 10 akt SN), który do chwili obecnej nie ustosunkował się w żaden sposób do informacji w nim zawartych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, że wznowienie postępowania należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego. Wniosek o wznowienie dotyczy prawomocnych orzeczeń i może doprowadzić do ich uchylecia i ponownego rozpoznania sprawy, na podstawie ściśle określonych w ustawie podstaw o wyjątkowym charakterze (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k.).

Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), z dniem 1 lipca 2015 r. wprowadzono do Kodeksu postępowania karnego w artykule 545 k.p.k. paragraf 3, który przewiduje wstępną kontrolę wniosku o wznowienie, celem wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju zbędnych czynności procesowych, a związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym jest bezzasadny i nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. W rezultacie przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprowadza możliwość odmowy przyjęcia wniosku i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych. Ustawodawca przykładowo wskazał w treści tego przepisu okoliczności, które mogą świadczyć o takiej oczywistej bezzasadności wniosku. W pierwszej kolejności chodzić może zwłaszcza o odwoływanie się do tych okoliczności, które były już rozpoznawane na skutek wcześniejszego wniosku o wznowienie postępowania lub były rozpoznawane przez sąd z urzędu. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z faktu, że we wniosku wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia. A zatem w toku postępowania w trybie z art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do

badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale jedynie do badania o charakterze formalnym, wstępnym.

W przedmiotowej sprawie skazany nie powołał się na żadną z przyczyn mogących stanowić podstawy wznowieniowe, o których mowa w przepisach art. 540 k.p.k., czy art. 542 § 3 k.p.k. Należy też dodatkowo zauważyć, że wniosek nie pochodzi od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k., a zatem nie spełnia wymogu związanego z przymusem adwokacko – radcowskim.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.